

Dosar nr. 23296/300/2018

JUDECĂTORIA SECTORULUI 2 BUCUREȘTI

-SECȚIA CIVILĂ-

SENTINȚA CIVILĂ NR. 4528

Ședința publică din 07.05.2019

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: Oana-Irina Stoenescu

GREFIER: Florentina B.

Pe rol se află soluționarea cauzei civile având ca obiect *pretenții, daune morale, obligația de a face* formulate de reclamantul COCOARĂ LEONID CORNEL în contradictoriu cu pârâtul TUDOR GIGEL.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23.04.2019, fiind cuprinse în încheierea de ședință din acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța a amânat pronunțarea pentru data de 07.05.2019.

I N S T A N Ț A,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe în data de 24.10.2018 reclamantul COCOARĂ LEONID CORNEL a solicitat în contradictoriu cu pârâtul TUDOR GIGEL:

- Obligarea acestuia la plata sumei de 1 leu cu titlu de daune morale pentru repararea prejudiciului cauzat prin denigrarea demnității, onoarei și reputației,
- Obligarea acestuia la publicarea în mediul online – pe rețeaua de socializare Facebook, prin intermediul contului de utilizator - a unui text de recunoaștere a caracterului neadevărat și nereal al afirmațiilor denigratoare publicate la adresa reclamantului, termen de 30 de zile din momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești,
- Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a menționat că este angajat al societății Trans SESE, în baza contractului de muncă nr..., având ca principală atribuție de serviciu coordonarea activității de transport.

Reclamantul a arătat că în data de 16.02.2016, între pârât și societate a fost încheiat contractul de muncă nr... care a încetat în data de 26.06.2018 în urma demisiei pârâtului.

Reclamantul a precizat că pe parcursul derulării raportului de muncă, pârâtul a publicat pe rețeaua de socializare Facebook, prin intermediul contului... mai multe comentarii și afirmații privind politica de salarizare a societății și a manifestat o atitudine denigratoare folosind expresii jignitoare la adresa mai multor angajați ai societății, printre care și reclamantul.

Conform reclamantului, postările relevante sunt cele din datele de 20.06.2018, 21.12.2016, 01.03.2017, 15.06.2018, 20.06.2018, iar prin conținutul lor, acestea sunt de natură a leza demnitatea și onoarea sa.

Astfel, reclamantul a menționat că prin postările la care a făcut referire, pârâtul l-a catalogat, interlop, mafiot, a sugerat că reține banii angajaților și că furnizează informații false, iar grupul pe care au apărut postările este format din șoferi ai societății.

Reclamantul a precizat că toate aceste postări au influențat relația cu angajații, dar și relația cu societatea, având în vedere că acesta ocupă o funcție de conducere și se ocupă cu recrutarea șoferilor în cadrul societății.

Reclamantul a menționat că în urma acestor postări, a întâmpinat dificultăți în recrutarea angajaților pentru postul de șofer, aspect care a produs efecte negative în relația cu societatea.

Reclamantul a arătat că postările pârâtului au produs efecte atât în plan personal – prin deteriorarea relațiilor cu colegii de serviciu și cu persoanele din conducerea societății – dar și pe plan profesional – reputația profesională fiind atinsă, având în vedere că atribuțiile sale sunt de coordonare a activității de transport, angajații subordonați nu i-au mai recunoscut autoritatea și competența profesională, iar celelalte persoane cu funcții de conducere au pus la îndoială abilitatea în desfășurarea atribuțiilor de serviciilor.

Reclamantul a menționat că afirmațiile pârâtului au avut un caracter public, acestea fiind cuprinse în postările pe o rețea publică la care au avut acces mai multe persoane.

De asemenea, reclamantul a menționat că prin măsurile solicitate nu este îngădit dreptul la liberă exprimare pentru că acesta trebuie exercitat cu respectarea dreptului persoanei la demnitate, onorare și viață profesională, dreptul la liberă exprimare nefiind un drept absolut.

Reclamantul a precizat că fapta ilicită constă în acțiunea pârâtului de a face afirmații de natură a atinge dreptul reclamantului la demnitate, onorare și viață profesională, iar prejudiciul produs este unul moral caracterizat prin efectele concrete ale faptei pârâtului, menționate anterior.

Referitor la legătura de cauzalitate, reclamantul a menționat că fapta pârâtului a condus direct la lezarea demnității, onoarei și reputației, iar fapta a fost comisă cu vinovăție, angajarea răspunderii civile delictuale fiind posibilă pentru cea mai ușoară culpă.

În drept, au fost invocate disp. art. 194, 453 din C.pr.civ, 58, , 72,75, 253 alin 4, 1349, 1357, 1381 din C.Civil, art. 10 Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În dovedirea susținerilor, a fost solicitată proba cu înscrisuri, proba cu martori, fiind propuși martorii – G _____ M _____ și D _____ S _____ și interogatoriul pârâtului.

Au fost anexate următoarele înscrisuri : contract individual de muncă (filele nr. 10-12), capturi postări Facebook (filele nr. 13-18), extras portal (filele nr. 19-21).

Cererea a fost legal timbrată cu 100 de lei.

În data de 21.12.2018 pârâtul a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția conexității, excepția lipsei de interes și excepția lipsei obiectului celui de-al doilea capăt al cererii, iar pe fondul cauzei, s-a solicitat respingerea cererii.

În motivarea excepției conexității, s-a menționat că obiectul prezentei cauze este în strânsă legătură cu obiectul cauzei înregistrate pe rolul Tribunalului București sub nr. xxxxx/300/2018.

Pârâtul a menționat că în cauza înregistrată sub nr. xxxxx/300/2018, societatea a chemat în judecată pârâtul pentru angajarea răspunderii civile delictuale.

Referitor la excepția lipsei de interes, pârâtul a menționat că postările și comentariile făcute de pârât au caracter general, referindu-se la societate și la conducerea acesteia, nefiind făcută vreo afirmație expresă la adresa reclamantului, astfel încât nu se poate identifica un interes personal, interesul fiind al societății.

În ceea ce privește excepția lipsei obiectului celui de-al doilea capăt al cererii, pârâtul a precizat că solicitările reclamantului au fost deja satisfăcute prin postarea pârâtului din data de 05.10.2018 în care a recunoscut caracterul neadevărat al afirmațiilor sale privind societatea Trans SESE și angajații săi.

Pe fondul cauzei, pârâtul a arătat că nu există o faptă ilicită, având în vedere că afirmațiile nu îl vizează în mod explicit pe reclamant, astfel încât nu îi pot leza demnitatea, onoarea sau reputația.

Pe de altă parte, pârâtul a arătat că textele au fost adresate celorlalți angajați, într-un mediu restrâns, în contextul discuțiilor dintre colegi, grupul Șoferi Sese fiind unul privat, un grup închis la care au acces doar membrii.

De asemenea, pârâtul a precizat că prin postările menționate s-a exprimat nemulțumirea în legătură cu modul în care societatea și-a respectat obligațiile asumate prin contract referitoare la plata diurnei interne și externe.

Pârâtul a precizat că discuțiile frivole purtate de angajați în cadrul unui grup restrâns nu pot fi de natură a duce la denigrarea profesională a reclamantului în calitate de coordonator al activității de tran sport.

De asemenea, s-a menționat că prejudiciul nu este unul cert care să nu fi fost reparat pentru că acesta a fost reparat prin postarea din data de 05.10.2018.

În drept, au fost invocate disp. art. 205 din C.pr.civ.

În dovedirea susținerilor, a fost solicitată proba cu înscrisuri și interogatoriul reclamantului. Au fost anexate înscrisuri (filele nr. 45-61).

În data de 01.02.2019, reclamantul a formulat răspuns la întâmpinare.

Referitor la excepția conexității, a menționat că în dosarul cu nr. xxxxx/300/2018 s-a renunțat la judecata cauzei.

Referitor la excepția lipsei de interes, reclamantul a precizat că acesta face parte din conducerea societății, fiind șeful direct al pârâtului și al tuturor șoferilor angajați, gestionând direct activitatea cu aceștia.

De altfel, reclamantul a menționat că există și postări care îl vizează direct pe reclamant, fiind menționat numele acestuia.

În ceea ce privește excepția lipsei obiectului, reclamantul a arătat că dacă s-ar accepta că această postare există, ea vizează se referă la societate și la angajații acesteia, însă, solicitarea din cererea de chemare în judecată are în vedere în mod particular reclamantul.

În ceea ce privește apărările pârâtului care au legătură cu fondul cauzei, reclamantul a menționat că afirmațiile a fost făcute în public, din moment ce la postările pârâtului au avut acces angajații societății.

Au fost anexate înscrisuri (fila nr. 72-89).

Excepțiile invocate prin întâmpinare au fost soluționate la termenul de judecată din data de 12.02.2019 (fila nr. 91-92).

Sub aspect probatoriu, au fost încuviințate și administrate proba cu înscrisuri, martori și interogatoriul părților.

La termenul de judecată din data de 26.03.2019 a fost ascultat martorul propus de reclamant – M. G., declarația sa fiind consemnată și anexată (fila nr. 59).

La termenul de judecată din data de 23.04.2019 au fost administrate interogatoriile părților (filele nr. 103-106).

Analizând întreg materialul probatoriu administrat în cauză, instanța reține:

În fapt, conform contractului individual de muncă nr... reclamantul este angajat al societății Trans Sese SRL, în funcția de conducător al activității de transport rutier.

Instanța reține că pârâtul a fost angajat al societății, ocupând postul de șofer, în perioada 16.02.2016 – 26.06.2018.

Instanța reține, de asemenea, că pe rețeaua de socializare Facebook, pârâtul a creat grupul” Șoferi Sese”, iar în datele de 21.12.2016, 01.03.2017, 15.06.2018 și 20.06.2018, prin intermediul contului..., a efectuat o _____ postări referitoare la modalitatea de conducere a activității de transport în cadrul societății și afirmații privindu-l pe reclamant.

În drept, conform art. 252 din C.Civil orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, printre aceste valori fiind inclusă și demnitatea persoanei fizice.

În cazul în care drepturile nepatrimoniale ale persoanei fizice sunt atinse sau amenințate, aceasta are posibilitatea, conform art. 253 din C.Civil, să utilizeze mijloace de apărare în vederea preîntâmpinării producerii faptelor ilicite, dacă producerea lor este iminentă, înlăturării faptelor prin care drepturile au fost încălcate și reparării prejudiciului printr-una dintre măsurile reglementate la alin. 3 și 4 din art. 253 din C.Civil.

Dispozițiile legale menționate servesc apărării drepturilor nepatrimoniale, iar acestea sunt completate cu dispozițiile de drept comun în materia răspunderii civile delictuale. Astfel, mijloacele de apărare menționate anterior sunt condiționate de întrunirea condițiilor specifice răspunderii civile delictuale.

Astfel, art. 1349 alin. 1 C. civ. prevede că orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Totodată, art. 1357 alin. 1 C. civ. prevede că cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare.

Angajarea răspunderii civile delictuale a unei persoane presupune întrunirea următoarelor condiții: a) săvârșirea unei fapte ilicite; b) producerea unui prejudiciu; c) legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu; d) existența vinovăției autorului faptei ilicite.

În susținerea cererii, reclamantul a invocat postările pârâtului pe rețeaua de socializare Facebook, pe grupul denumit „Șoferi Sese”, prin intermediul contului... postări prin intermediul cărora au fost făcute afirmații și s-au adus acuzații nejustificate de natură a afecta reputația reclamantului.

Postările din datele de 21.12.2016, 01.03.2017, 15.06.2018 și 20.06.2018 sunt redată în cuprinsul cererii de chemare în judecată și rezultă din capturile anexate dosarului (filele nr. 13-15).

Reputația este parte componentă a demnității umane, alături de onoare, iar legea operează cu aceste noțiuni fără a le defini, însă. Astfel, conform art. 72 din C.Civil, orice persoană are dreptul la respectarea demnității, iar atingerile aduse onoarei și reputației sunt interzise, în lipsa consimțământului persoanei protejate.

Reputația unei persoane trebuie înțeleasă ca un atribut de ordin etic determinat pe baza însușirilor pe care o persoană le dobândește în timpul vieții și care îl caracterizează în comunitate. Reputația persoanei servește identificării etice a acesteia în cadrul comunității, iar pentru a exista o atingere a reputației este nevoie ca ingerințele să fie de natură a determina o modificare la nivelul aprecierii persoanei de către comunitate.

Faptele de natură a aduce atingere reputației pot consta în calomnii manifestate prin afirmații sau imputarea unor fapte care pot fi adevărate sau false. Astfel, atingerea adusă reputației nu este condiționată de existența unei afirmații false, rezultatul negativ putând fi creat și prin existența unor afirmații adevărate, dar care devin ilicite prin rezultatul negativ produs.

După cum o afirmație adevărată poate fi ilicită din perspectiva atingerii aduse reputației, în același mod o afirmație falsă, fără susținere, poate să nu fie ilicită prin raportare la consecința asupra reputației.

Calificarea unei afirmații, fie false, fie adevărate, ca fiind ilicită pentru că a adus atingere reputației depinde de dimensiunea afirmației prin care se impută fapte persoanei, iar dimensiunea este determinată pe baza unor factori subiectivi și obiectivi. În acest sens, este de menționat că prezintă relevanță gravitatea faptei – generată de conținutul acesteia, contextul în care a fost făcută afirmația, dar și contribuția persoanei care susține producerea prejudiciului.

Instanța apreciază că fapta imputată pârâtului este una ilicită.

Un prim aspect relevant pentru sublinierea caracterului ilicit al faptei este conținutul postărilor invocate de reclamant. Astfel, instanța reține că în postarea din data de 21.12.2016 (fila nr. 13), pârâtul a adus acuzații conducerii societății, vizându-l inclusiv pe reclamant, cu privire la grila de salarizare, exprimându-se la adresa persoanelor din conducere prin utilizarea sintagmei „ lumea interlopă din conducerea Sese”. De asemenea, cu aceeași ocazie (fila nr.

14), pârâtul a susținut că problemele salariale sunt generate de conducerea din România care nu utilizează integral banii alocați pentru salarii, reținând parte din aceștia.

Acuzațiile pârâtului privind reținerea unei părți din sumele alocate pentru plata salariilor sunt reluate și în postarea din data de 01.03.2017 (fila nr. 14 verso), pârâtul nominalizându-l expres pe reclamant, având în vedere că acesta coordona, în țară, activitatea de transport, denumind persoanele din conducere „mafioții de la Cluj”.

În postarea din data de 15.06.2018, pârâtul a făcut din nou referire la reclamant, pe fondul discuțiilor privitoare la modalitatea de salarizare a șoferilor angajați în societate, iar prin atribuirea calificativului „atotputernicul”, pârâtul transmite ideea că problemele cu care angajații se confruntă sunt cauzate de modalitatea de gestionare a activității de către reclamant.

De asemenea, prin postarea din data de 20.06.2018 prin care este reiterată acuzația adresată reclamantului privind, pârâtul folosește o _____ califcative în scop de ridiculare.

Conținutul postărilor reflectă nu numai opinia pârâtului cu privire la calitățile profesionale, morale și personale ale reclamantului, afirmații calificate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ca fiind judecați de valoare, ci și acuzații factuale prin intermediul cărora reclamantului îi sunt imputate fapte determinate, precum cea vizând politica de salarizare și gestionarea banilor destinați plății salariilor. Clasificarea afirmațiilor prezintă relevanță din perspectiva probei veridicității aspectelor afirmate, în privința acuzațiilor factuale fiind necesară justificarea realității conținutului acestora, exigență care nu există în privința judecăților de valoare.

Deși prin întâmpinarea formulată pârâtul a arătat că toate postările au fost urmare a nemulțumirilor angajaților privind nivelul salarizării, instanța reține că nu s-a dovedit faptul că reclamantul ar fi putut influența nivelul de salarizare din funcția pe care o ocupa, pe de o parte, iar pe de altă parte, afirmațiile care insinuau că reclamantul reține discreționar sume alocate salariilor nu pot fi justificate numai prin nemulțumiri privind nivelul salariilor, fără o altă bază factuală.

Un alt aspect relevant din perspectiva caracterului ilicit al faptei constă în mediul în care au fost lansate afirmațiile.

Astfel, instanța reține că reclamantul și pârâtul au lucrat în cadrul aceleiași societăți, reclamantul fiind coordonatorul activității de transport, ocupând o funcție de conducere, iar pârâtul era subordonat direct al acestuia, angajat pe postul de șofer. Grupul în care au fost efectuate postările avea ca membri șoferii societății, dar și alte persoane angajate, aspect care rezultă din declarația martorului (fila nr. 59) și este confirmat, de asemenea, de pârât în urma administrării interogatoriului.

Afirmațiile pârâtului au fost adresate unei colectivități restrânse, într-adevăr, însă relevantă din perspectiva vieții profesionale a reclamantului, iar prin intermediul conținutului postărilor și al spațiului în care acestea au apărut reputația profesională a reclamantului a fost direct vizată.

Sușinerile pârâtului privind caracterul de spațiu public sau privat al grupul de Facebook unde au apărut postările sunt puțin relevante pentru aprecierea caracterului licit al faptei, atât timp cât este dovedit faptul că afirmațiile au ajuns la cunoștința persoanelor angajate în cadrul societății, fie direct, acestea fiind membri ai grupului, fie indirect, în urma discuțiilor care au fost purtate pe baza afirmațiilor pârâtului, astfel cum rezultă din declarația martorului.

De asemenea, o altă susținere a pârâtului care nu poate fi reținută vizează caracterul echivoc al afirmațiilor sub aspectul persoanei vizate. Astfel, conform susținerilor din cuprinsul întâmpinării, postările nu conțin referiri explicite la reclamant, însă, în momentul administrării interogatoriului, pârâtul a admis că afirmațiile îl vizau pe reclamant. În acest sens sunt de menționat răspunsurile la întrebările nr. 15 și 16 din interogatoriu (fila nr. 104 verso), dar și răspunsul la întrebarea nr. 9, pârâtul admitând că singura persoană din conducere cu care avea contact direct era reclamantul.

De altfel, instanța reține că nu este corectă o analiză separată a fiecărei postări, nici din perspectiva conținutului, nici a consecințelor, ci una conjugată care reflectă dimensiunea mesajului transmis cu implicație asupra efectelor acestuia.

Instanța reține că fapta imputată pârâtului este una ilicită, atingând un anumit nivel de gravitate, față de conținutul afirmațiilor vizate și spațiul în care au fost transmise, limitele libertății de exprimare fiind depășite.

Conform art. 70 din C. Civil, orice persoană are dreptul la liberă exprimare, exercitarea acestui drept urmând a fi restrânsă numai în cazurile și limitele prevăzute la art. 75, în condițiile în care dreptul la liberă exprimare nu este exercitat cu bună-credință aducând atingere drepturilor altor persoane.

În cauză, în sens larg, s-a reclamat încălcarea dreptului la viață privată care include dreptul de a dezvolta relații cu lumea exterioară, inclusiv în domeniul profesional, cât și dreptul la reputație, iar dreptul reclamantului interferează cu dreptul pârâtului la liberă exprimare.

Conform art. 30 din Constituția României, libertatea de exprimare nu poate aduce atingere demnității, onoarei și vieții particulare a unei persoane, aceasta fiind una dintre limitele foarte largi ale libertății de exprimare, iar posibilitatea limitării și sancționării, în ipoteza încălcării limitelor, a dreptului la liberă exprimare este, de asemenea, reglementată în art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Asigurarea unei corecte exercitări a celor două drepturi impune menținerea unui echilibru, criteriile utilizate în analiza echilibrului vizând : natura informațiilor și capacitatea de a satisface interesul general, notorietatea persoanei vizate, conținutul și forma informațiilor, dar și veridicitatea informațiilor.

Împrejurările factuale prezentate anterior sunt defavorabile pârâtului și arată faptul că dreptul la reputație al reclamantului a fost atins.

În ceea ce privește prejudiciul creat, instanța reține prejudiciul invocat de reclamant este unul de natură morală, efect direct al afirmațiilor pârâtului.

Astfel, instanța reține că din probele administrate a rezultat că urmare a faptei pârâtului, calitățile profesionale ale reclamantului au fost puse la îndoială, iar autoritatea pe scară ierarhică a fost contestată, generându-se tensiune între reclamant și persoanele angajate în societate, din subordinea acestuia, dar și între reclamant și alți angajați care ocupau, de asemenea, funcții de conducere.

Reputația este caracterizată printr-o _____ însușiri etice, însă atingerea adusă acesteia trebuie să se reflecte obiectiv într-o modificare la nivelul percepției comunității asupra persoanei vizate, iar fapta pârâtului a produs schimbările menționate. Pe de altă parte, trebuie admis că demnitatea este atinsă și prin fapte care generează sentimente negative asupra propriilor însușiri, care produc un efect descurajant și slăbesc încrederea în propria persoană. În cazul de față, prejudiciul poate fi identificat pe ambele planuri.

Astfel, instanța reține că s-a produs un prejudiciu moral prin fapta pârâtului, iar referitor la repararea prejudiciului, instanța reține că potrivit art. 253 alin 3 din C.civil, persoana care a suferit o încălcare a drepturilor nepatrimoniale poate solicita ca autorul faptei să îndeplinească orice măsuri apte să conducă la restabilirea dreptului atins.

De asemenea, conform art. 253 alin 4 din C.Civil, apărarea drepturilor nepatrimoniale poate fi realizată prin intermediul unei reparații patrimoniale.

Repararea prejudiciului încercat, față de modalitatea de manifestare a acestuia, poate fi realizată prin măsurile solicitate de reclamant, acestea având capacitatea de a înlătura efectele negative produse asupra reputației reclamantului fără a reprezenta o măsura disproporționată în raport cu dreptul pârâtului la liberă exprimare.

Sușinerile pârâtului conform căruia prejudiciul ar fi fost reparat, cel puțin parțial, față de postarea din data de 15.10.2018, din mediul online, rețeaua Facebook, (fila nr. 61), nu este întemeiată. Astfel, postarea la care se face referire nu vizează direct situația reclamantului.

Referitor la existența vinovăției, aspect contestat de pârât în cadrul dezbaterilor orale, instanța reține că angajarea răspunderii civile delictuale presupune existența celei mai ușoare culpe, conform art. 1357 alin 2 din C.pr.civ.

Sușinerile pârâtului conform cărora nu există vinovăție pentru că afirmațiile nu au urmărit prejudicierea unei persoane nu prezintă relevanță, intenția fiind numai una dintre formele vinovăției. Astfel, există vinovăție și în cazul în care odată cu săvârșirea unei fapte nu se urmărește aducerea unei atingeri, însă, în funcție de natura faptei, efectul trebuie și poate fi prevăzut de autor.

Față de considerentele expuse, instanța va admite cererea astfel cum a fost formulată și va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de 1 leu cu titlu de daune morale, va obliga pârâtul ca în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sentinței judecătorești, să publice în mediul online – pe rețeaua de socializare Facebook – prin intermediul contului de utilizator... a unui text de recunoaștere a caracterului nereal al afirmațiilor publicate în datele de 21.12.2016, 01.03.2017, 15.06.2018 și 20.06.2018, la adresa reclamantului și ca în termen de 30 de zile din momentul rămânerii definitive a sentinței civile, să publice dispozitivul hotărârii într-un ziar de largă circulație, pe cheltuiala proprie.

Având în vedere soluția pronunțată în cauză, în temeiul art. 453 din C.pr.civ., va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de 4329,28 de lei reprezentând cheltuieli de judecată – taxa de timbru, onorariul de avocat, cheltuieli de deplasare (filele nr. 36,120-129).

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Admite cererea formulată de reclamantul COCOARĂ LEONID CORNEL în contradictoriu cu pârâtul TUDOR GIGEL.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de 1 leu cu titlu de daune morale.

Obligă pârâtul ca în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sentinței judecătorești, să publice în mediul online – pe rețeaua de socializare Facebook – prin intermediul contului de utilizator... a unui text de recunoaștere a caracterului nereal al afirmațiilor publicate în datele de 21.12.2016, 01.03.2017, 15.06.2018 și 20.06.2018, la adresa reclamantului.

Obligă pârâtul, ca în termen de 30 de zile din momentul rămânerii definitive a sentinței civile, să publice dispozitivul hotărârii într-un ziar de largă circulație, pe cheltuiala proprie.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de 4329,28 de lei reprezentând cheltuieli de judecată – taxa de timbru, onorariul de avocat, cheltuieli de deplasare.

Cu drept de a formula cerere de apel în termen de 30 de zile de la comunicare. Cererea de apel se va depune la Judecătoria Sector 2 București.

Pronunțată în data de 07.05.2019 prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

PREȘEDINTE GREFIER,

Oana-Irina Stoenescu

Florentina B_____